

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/283/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7104899695
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7104899695.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a sudcov JUDr. Ladislava Čakociho a JUDr. Adriany Murínovej v právnej veci žalobcu B. Š., G.. X.X.XXXX, K. Z. C.T., Z. XX, proti žalovanému Ing. JUDr. A. K., G.. XX.X.XXXX, K.R. Z. M. G. K., E. A. XX, zastúpeného JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Kováčska 32, o zaplatenie 204,109 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 11. novembra 2014 č.k. 11C/15/2004 - 221 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal náhrady škody. Zároveň vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení poukázal na tvrdenie žalobcu, že žalovaný ako súdny exekútor mu mal škodu spôsobiť neoprávneným zrazením sumy 6.149,- Sk (v prepočte 204,18 eura) z jeho dôchodku, ktorú mu doposiaľ nevrátil. Ďalej uviedol, že po zrušení rozsudku o zamietnutí žaloby uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.6.2006 sp. zn. 2Co/453/2005 a vrátení veci na posúdenie splnenia podmienok zodpovednosti exekútora v zmysle § 33 Exekučného poriadku v znení platnom a účinnom do 29.2.2004, rozsudkom zo 5.2.2013 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 161,03 eura so 16,50 % úrokom z omeškania od 24.5.2002 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 12.2.2014 sp. zn. 1Co/228/2013 zrušil rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie o zostávajúcej časti nároku žalobcu na zaplatenie sumy 161,03 € s príslušenstvom.

Pri rozhodovaní o tejto časti zostávajúceho nároku žalobcu (na zaplatenie sumy 161,03 € s príslušenstvom) vychádzal zo zistenia, že na základe poverenia na vykonanie exekúcie č. EX 0283/00 zo dňa 13.6.2000 bola na Okresnom súde Košice I pod. sp. zn. Er 2863/00 vedená žalovaným ako súdnym exekútorom exekúcia pre vymożenie pohľadávky oprávneného Daňového úradu Košice I. Žalovaný ako poverený súdny exekútor si dňa 25.2.2002 vyúčtoval trovy exekúcie v čiastke 6.151,20 Sk. Exekúcia bola zastavená uznesením exekučného súdu zo dňa 15.4.2002, vo výroku ktorého exekučný súd uviedol, že exekúciu zastavuje, avšak o trovách exekúcie nerozhodol. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že súd exekúciu zastavil na návrh oprávneného podľa § 57 ods. 1, písm. c) Exekučného poriadku a o trovách exekúcie rozhodne súdny exekútor podľa § 202 v spojení s § 197 ods. 1 Exekučného poriadku. Žalovaný dňa 7.6.2002 vrátil poverenie na vykonanie exekúcie EX 0283/00.

Vychádzajúc z názoru odvolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v uznesení zo dňa 12.2.2014 sp. zn. 1Co/228/2013 vec právne posúdil podľa ust. § 33 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z., v znení účinnom v čase vzniku škody, ako i podľa § 200 ods. 3, § 201 ods. 1, § 202 ods. 1, § 203 ods. 1 Exekučného poriadku a konštatoval, že žalovaný ako súdny exekútor nemal oprávnenie rozhodovať o trovách exekúcie, pretože pokiaľ dôjde k zastaveniu exekúcie rozhodnutím súdu z dôvodu podľa ust. § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, rozhodne súd aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie. Pretože o trovách exekúcie v prípade, ak dôjde k jej zastaveniu, musí vždy rozhodnúť exekučný súd a v danej veci doposiaľ exekučný súd v konaní vedenom pod sp. zn. Er 2863/2000 o trovách exekúcie uplatnených súdnym exekútorom nerozhodol, žalobu zamietol ako nedôvodnú.

Výrok o trovách konania odôvodnil aplikáciou ust. § 151 ods. 3 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť mu 204,109 eur s úrokom z omeškania vo výške 16,5% od 13.5.2002 do zaplataenia a nahradiť mu trovy prvostupňového konania vo výške 84,13 eura a trovy odvolacieho konania. Poukázal na znenie § 57 ods. 1 písm. c), § 203 Exekučného poriadku, na obsah odvolania vo veci zo dňa 12.12.2005 a vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo dňa 23.4.2013 a zopakoval, že zastavenie exekúcie zaviniel oprávnený tým, že podal návrh na zastavenie exekúcie, pričom trovy exekúcie, ktoré má oprávnený uhradiť súdnemu exekútorovi, určuje vždy exekučný súd. Tvrdil, že nápravu mal v zmysle Exekučného poriadku iniciovať súdny exekútor, ak mu exekučný súd nepriznal trovy exekúcie od oprávneného a nie on ako povinný, keďže na odvolanie žiadny právny dôvod nemal.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd na základe podaného odvolania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. vec prejednal bez nariadenia pojednávania, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa aj s konaním, ktoré mu predchádzalo, za dodržania podmienok ust. § 156 ods. 3 O.s.p., keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo veci samej je nedôvodné.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu dospel k záveru, že žalobcom uplatnený odvolací dôvod nie je naplnený. Odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a privediť zmenu, či zrušenie napadnutého rozsudku.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním náležite zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli. Vykonané dokazovanie následne vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p., t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Na základe takto dostatočne zisteného skutkového stavu, vec správne právne posúdil, na danú vec aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a vo veci správne rozhodol. Žalobca v odvolaní v podstate argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvého stupňa, ktoré boli predmetom dokazovania a s ktorými sa súd prvého stupňa aj správne a vyčerpávajúco vysporiadal pri rozhodovaní vo veci. Ani v odvolacom konaní nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Rozsudok je v jeho zamietavom výroku vecne správny a preto je potrebné ho potvrdiť (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody tejto časti napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Len na zdôraznenie správnosti dôvodov preskúmaného rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd považuje za potrebné dodať:

Z odôvodnenia rozsudku zrejme, že dôvodom, prečo súd prvého stupňa žalobu zamietol v jej zostávajúcej časti (o zaplataenie sumy 161,03 € s príslušenstvom), je jeho právny názor, že nemožno nič vytknúť správnosti postupu žalovaného ako súdneho exekútora pri vymáhaní trov exekúcie v konaní vedenom pod sp. zn. Er 2863/2000 v situácii, ak exekúcia bola uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 15.4.2002 zastavená, avšak o trovách exekúcie exekučný súd doposiaľ nerozhodol, hoci

žalovaný ako súdny exekútor dňa 15.3.2002 navrhol rozhodnúť o trovách exekúcie vo výške vyčíslenej vo vyúčtovaní trov exekúcie zo dňa 25.2.2002 (č.l. 46,47 súdneho spisu).

Odvolaací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že žalobca správnosť tohto záveru prvostupňového súdu namieta neopodstatnene.

Prvostupňový súd správne postupoval, ak sa v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení zo dňa 28.6.2006 č.k. 2Co/453/2005-71 a tiež v jeho uznesení zo dňa 12. februára 2014 č.k. 1Co 228/2013 - 203, nárok žalobcu posúdil podľa ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 29.2.2004 a správne pri svojom rozhodovaní prihliadol na skutočnosť, že o trovách exekúcie uplatnených súdnym exekútorom, vrátane ich účelnosti, exekučný súd doteraz nerozhodol. V tomto štádiu exekučného konania má totiž súdny exekútor postavenie účastníka konania (tak, ako je ním aj oprávnený a povinný z exekúcie), a o jeho právach a povinnostiach rozhoduje len exekučný súd. Ak teda dôjde k zastaveniu exekúcie a nie sú vysporiadané trovy konania, o týchto musí vždy rozhodnúť exekučný súd. Jeho rozhodnutie musí obsahovať výrok o (ne)priznaní (ne)účelne vynaložených trov konania exekútorom, a to voči povinnému a prípadne aj voči oprávnenému. Práve z týchto dôvodov za stavu, ak síce súdny exekútor nepochybne disponuje s peňažnou sumou žalobcu (v danom prípade spornou čiastkou 161,03 €), avšak o povinnosti na náhradu trov zastavenej exekúcie vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. Er 2863/2000 nebolo doposiaľ rozhodnuté autoritatívnym rozhodnutím súdu, t.j. nebolo rozhodnuté kto a v akej výške platí trovy exekúcie, aj podľa názoru odvolacieho súdu predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu neboli splnené, nakoľko chýba jeden zo základných predpokladov tejto zodpovednosti, a to porušenie povinnosti žalovaného ako súdneho exekútora pri výkone jeho exekučnej činnosti. Na tomto závere preto za daného skutkového stavu veci (nerozhodnutie exekučného súdu o trovách exekúcie) potom nemôže nič zmeniť odvolacia námietka žalobcu, že oprávnený zavinil zastavenie exekúcie a preto trovy exekúcie má uhradiť súdnemu exekútorovi oprávnený v označenej exekučnej veci, pretože posúdenie práve týchto žalobcom namietaných skutočností patrí exekučnému súdu. Úprava v exekučnom poriadku tak, ako je uvedené vyššie, totiž v prípade zastavenia exekúcie predpokladá rozhodovanie exekučného súdu o trovách exekúcie (podľa § 203 Exekučného poriadku), ktorý pri rozhodovaní o trovách konania je zároveň povinný preskúmať správnosť vyčíslenia trov exekúcie, a tak predísť riziku vymoženia trov v nesprávnej výške (či dokonca trov nemajúcich vôbec oporu v práve) od povinného (tak, ako to tvrdí žalobca v posudzovanej veci) alebo od oprávneného.

Pokiaľ preto prvostupňový súd dospel k záveru o tom, že nie je daná zodpovednosť žalovaného za škodu podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, jeho rozhodnutie je vecne správne, založené na správnom právnom posúdení veci.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd preto odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

Pretože rozhodnutím vo veci samej nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O.s.p., o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.